

ВРЕМЕНА И ХОРА

Вънъ въ парка цвѣтятъ хризантеми
и лаятъ студени мъгли.
Носътъ ти набѣбва отъ хрема
и стискашъ подостренъ моливъ.

Герои и теми ли искашъ? —
тукъ имашъ ти колкото щешъ,
но нѣкой настѣпишъ — изписка
и точка — ще трѣбва да спрешъ.

Да пишешъ за този — не бива,
за оня — не може. Мълчишъ.
Поетъ си, а гузно се свивашъ
и мигашъ покорно съ очи.

Мълчишъ неспокойно и мислишъ,
какво да възпѣешъ сега.
Небето отгоре притиска,
а вѣтрътъ свири съ тѣга.

Неволно слухътъ се отмята
и въ гжстата сива мъгла
дочувашъ: брѣмчатъ колелата
на бързия пѣтнишки влакъ.

Уви, дипломати — подъ пара,
съсъ влака летятъ къмъ Парижъ...
Това е пакъ приказка стара,
но новото въ нея ти вижъ.

На нѣкой се сплитатъ краката,
на други кръвта имъ кипи —
една географската карта
безъ охъ и безъ болка търпи.